52e jaar. — Nr 147. — EERSTE BLAD. — Zaterdag, 9 December 1905.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever. **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee " " 5 "
Een " " 4 "

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

Tongeren. — Zaal Concordia.

Zondag 10 December 1905, om 7 1/2 ure stipt, BUITENGEWONE VERTOONING, ten voordeele van het Sint-Jozefs-Patronaat,

LA FILLE DE ROLAND

Drama in 4 bedrijven, door den Burggraaf H. DE BORNIER, der Fransche Academie. — *(Zie het programma in de aankondigingen).*

DE POSTRIJDER DER PROVINCIE LIMBURG verschijnt wekelijks drie maal : 's dinsdags en 's donderdags in een DUBBEL BLAD ; 's zaterdags in TWEE DUBBELE BLADEN groot formaat.

De prijs, drie maal per week, is **zes** franken ; tweemaal **vijf** franken ; 's zaterdags alleen **vier** franken.

Hij geeft wekelijks twee boeiende mengelwerken.

Het is het **grootste** en bijgevolg het **voordeeligste** blad der provincie.

De personen die een ABONNEMENT nemen aan den ***Postrijder*** voor het jaar 1906, zullen het blad **kosteloos** ontvangen, van den dag hunner inschrijving tot aanstaande Nieuwjaar.

TONGEREN, DEN 9 DECEMBER 1905.

VAN ALLES WAT.

ZEDELOOSHEID. — Frankrijk valt in den poel zijner onzedelijkheid : M. J. Bertillon, overste der statistieken, bekent het. Verleden jaar gr eide de bevolking slechts aan met 57,000 zielen. In Duitschland kwamen er 872,000 kleine Duitschers de hoop van 't land vergrooten ; in Engeland meer dan een half miljoen.

In 1850 hadden Frankrijk en Duitschland even veel inwoners ; 35 millioen. Nu kan Duitschland 60 millioen zetten tegen 38 millioen Franschen : bijna het dubbel in 50 jaar. Leve Frankrijk! eh liberalen ? met zijne ongodsdienstigheid en zedeloosheid.

* * *

EEN SCHOON VOORBEELD. — De machtige keizer van Duitschland Willem II sprak verledene week voor zijne soldaten te Postdam : « Wanneer keizer Leopold van Oostenrijk het opperbevel van zijne troepen aan prins Eugeen gaf, nam deze een kruisbeeld, hief het ten hemel en sprak : Ziehier Hij die onze opper bevelhebber moet zijn ! » Soldaten, ik ook verwacht zulke gevoelens van u In mijn leger wil ik godvruchtige en moedige krijgers hebben en geene goddelooze... Blijft steeds op den weg des Heeren, getrouw en gehoorzaam ! » — Zoo spreekt een keizer die zijn volk bemint. In Frankrijk waar liberalen en socialisten baas zijn, wil men God verbannen. Gevolg : volgens bekentenissen van Franschmannen zelfs is Duitschland tegenwoordig bijna 't dubbel waard van Frankrijk.

En zeggen dat de liberalen ons willen regeeren « gelijk in Frankrijk ! »

* * *

VOORUITGANG. — In 't protestantsche Engeland zijn er tegenwoordig al 5,300,000 katholieken opgegeven. Verleden jaar bouwde men er 24 nieuwe kerken bij.

Dagelijks zijn er bekeeringen. In de hooge Kamers zijn er 41 katholieken ; in de Kamers 76. En vroeger was daar geen enkel katholiek. Aan de Hoogeschool van Oxford, waaruit sedert de jaren 1500 de katholieken verbannen waren, hebben 2 geleerde priesters goed gevolgde cursussen gegeven.

* * *

Weg met de priesters ! zoo schreeuwen overluid onze huidige godsdiensthaters : liberalen, socialisten en and're dergelijken. Weg met dat gespuis ! zeggen zij, waartoe dient dat volkje. Weg daarmee !!

En de daad bij het woord voegende, hebben zij reeds in Frankrijk, de kloosterlingen en kloosterzusters uit het land gedreven en zijn luidruchtig toegejuicht geworden door onze blauwe en roode grootsprekers. Want ja ! hier ook droomen liberalen en socialisten van eens de geestelijken over de grenzen van het land te zetten, indien zij slechts kunnen aan 't bewind komen in 1906. O ! wat zouden zij in de handen wrijven, mochten zij eens het geluk smaken al de pastoors buiten te walsen en van dat « clerikaal gebroed » verlost te zijn.

Dat is hun droom ! Hun droom alleen Goddank !

Ten tijde der Republiek werden al de priesters verjaagd, verdronken of onthoofd. De zoon vermoorde zijn eigen vader omdat deze geen republikein wilde worden. Hij ging zegevierend zijne « heldendaad » (!) aan de kopstukken bekend maken. En zij klapten in hunne handen en juichten den bloedhond toe !

Dat werd de wereld zonder priesters.

En wat deed Napoleon in die akelige tijdsomstandigheden ? Zette hij een machtig leger te been om rust in het land te brengen ? — Neen ! één man bracht hij meê van Rome, de Paus, die te Parijs Bonaparte kwam tot keizer kronen. De Paus ontsloeg de kerken, en de verminkte priesters die nog overbleven, hieven een machtig « Te Deum » aan om God te bedanken, opdat den ijselijken geesel die Frankrijk teisterde nu een einde nam.

* * *

— PRIJS VAN DEUGDZAAMHEID. — Deze week werd te Parijs de prijs toegekend van deugdzaamheid. 't Was M. Paul Deschanel gewezen voorzitter der fransche Kamer, die de redevoering uitsprak. De eerste prijs werd toegekend aan eene.... kloosterzuster. Hoort, 't is de gewezen voorzitter die hare geschiedenis verhaalt :

« Zuster Julie Hartmann, geboren in 1830 te Sint Marie-aux-Mines, beschikte in het klooster te gaan als zij 20 jaar oud was. Maar ze wierd weeze met 5 jongere broeders en zusters. Binst 15 jaar strekte zij de jongere tot moeder, en als zij allen geharnast waren voor het leven, dan nam zij het kloosterkleed aan. In 1868 werd zij overste van eene moederschool te Beauvais en binst 36 jaar bracht zij er de kinders op van het volk. Zij is nu 75 jaar oud en zij heeft de kinders van drie geslachten groot gekweekt, kinders die haar eeren en beminnen en hoogachten.

M. Deschanel brengt eerbiedige en welverdiende hulde aan het leven van opoffering en deugd dier eerbiedweerdige zuster.

En morgen misschien leest men in de dagbladen dat zuster Emerentiana, — 't is hare naam — het land is uitgejaagd omdat zij... kloosterzuster is...

Arm Frankrijk !

HET WERK VAN DEN AKKER.

Op verzoek van talrijke lezers van ons blad, geven wij vandaag eenige inlichtingen over het werk van den akker, een kristelijk, liefdadig werk, dat, overal waar het ingericht werd, lukt en de beste vruchten oplevert.

Op sommige plaatsen geven weldadige personen *eens* per jaar eene rond- som — daarmee wordt grond gehuurd of gekocht, en gratis te bewerken gegeven aan elk voorbeeldig en oppassend arm huisgezin ; zooveel menschen eene ronde som gegeven, bijv. 20 fr., zooveel huisgezinnen kan men een stuk grond geven.

Deze aalmoes of liever GIFT is altijddurend, « dagelijks » op, en wel VIERMAAL meer dan onze gewone wekelijksche aalmoes ; « 't is de aalmoes viermaal vermenigvuldigd » door 's werkmans EIGEN arbeid.

Onze 20 frank, die wij vroeger gaven, waren voor altijd verdwenen ; de grond, dien wij te bewerken geven, brengt voor het huisgezin, dat hem benuttigt, MINSTENS 4 × 20 of 80 franken op PER JAAR en dit voor ALTIJD.

Al de vruchten, die van den akker komen, al het geld dat hij er uit maakt, zijn voor den bewerker en wat meer is, opdat hij van alles het beste hebbe, bezorgt hem het bestuur meststoffen, zaden en plantsoenen.

Wat zullen de gevolgen zijn van dat werk ?

1. De heropbeuring van het huisgezin, gesteund op Godsdienst en Geloof.

2. Door die GIFT, die men aan den armen naarstigen werkman doet, wordt de eigenwaarde van den armen werkman opgebeurd.

3. Het dagelijksch onderhoud van 't huisgezin is verzekerd.

4. De werkman zal de kroegen niet meer afloopen, noch langs de straten slenteren, daar hij werk en plezier vindt in zijnen hot.

5. Op zedelijk gebied, zal het ook grooten invloed hebben, vermits een artikel van 't reglement zegt : braaf zijn ofwel akker kwijt, — geen dronkaards, geen grove geldspelers, zondagschenders, noch vloekers hebben recht op eenen akker.

6. De bedelarij zal grootelijks verminderen. Niemand van 't huisgezin, dat een akker heeft, mag gaan bedelen.

7. De scholen goed bijgewoond ; de school moet door de kinderen onder de 12 jaar bijgewoond worden.

8. De gezondheidstoestand zal in 't algemeen verbeteren onder de werkmansklas, daar gezegde werkman, na den ganschen dag in de fabriek of in de koolputten gewerkt te hebben — de frissche lucht met volle teugen zal inademen op « zijn » geliefd akkertje.

Bestaat dit werk reeds ?

Ja, te St-Niklaas, Elsene, Namen, Gent, enz.

In St-Niklaas zijn er 90 huisgezinnen, die reeds een akkerken hebben.

Wij vernemen dat dit werk ook in St-Truiden, door het toedoen van M. A. Cartuyvels, volksvertegenwoordiger, in besliste handen is, namelijk in de handen der heeren St-Vincentianen.

Mogen wij weldra dit werk overal, ook te Hasselt in zijnen volten bloei zien !

Later zeggen wij een woord over een ander werk, dat bestaat in het bezorgen van eene koe, een varken of eene geit aan de voorbeeldige arme huisgezinnen.

G. v. H.

Oost, West, thuis best !

De zucht om meer geld te verdienen, doet menigeen zich boven zijnen staat verheffen, en zelfs naar groote steden vertrekken om daar geld en fortuin te verzamelen.

Kleermakers, schrijnwerkers, meubelmakers, en meer anderen willen in die groote steden hunnen stiel volleeren, zoo zeggen zij.

Daarenboven daar is veel meer te verdienen dan thuis !

Of zij wel altijd hun ambacht kunnen beter aanleeren te Brussel, Antwerpen of Parijs, is onzeker ! dat zullen wij maar zoo laten !

In de groote steden vindt men knoeiers, slechte, onervarene werklieden, gelijk overal ! 't Zou te verwonderen zijn dat men schoone werken niet overal zou kunnen uitvoeren !

De loon is voorwaar grooter in de groote steden ; edoch het leven is er veel duurder.

De woning, de spijzen alles kost er dubbel ! Men wint er meer en men verkwist er meer !

* * *

Vele dochters trekken naar groote steden om er te gaan dienen !

Waarom juist ? is niet wel te begrijpen.

Misschien ook om veel geld te verdienen ?

Maar daar ook moeten zij schoonere kleederen hebben dan in de kleinere steden !

En de gevaren zijn er duizendmaal grooter !

De vrijheid, die zij er genieten — zij zijn immers niet meer onder de oogen hunner ouders — is er hun zeer nadeelig !

Wat wilt gij van eene dochter met hare twintig jaren, geworpen alleen in 't midden eener groote stad !

Hare meesters laten haar Zondags loopen waar zij wil ! trekken haar geenszins aan, als 't werk maar gedaan wordt, gelijk zij het verlangen.

* * *

Waar zal die dochter haren Zondag gaan overbrengen ?

Zij kent in die stad niemand. Waar naartoe ?

Zij kan toch ook thuis niet blijven zitten ! ij is de gansche week thuis gebonden ! zij zal uitgaan !

Maar waar naartoe ?

Zij komt buiten ! zij ademt de vrije lucht ! zij is volgelvrij !

Zij slentert door de straten ! blijft hier en daar staan ! kruipt ergens een herbergsken binnen, de eerste maal schuchter, dan stouter, en eindelijk met voldoening !

Daar, of op de straat, knoopt zij kennissen aan met gezellinnen, die haar weldra gansch zullen bederven, en in het ongeluk werpen !

En zoo wordt zij de schande en de oneer van de samenleving, en bijzonder van hare ouders, die zoo onvoorzichtig waren haar naar groote steden te laten vertrekken !

* * *

En wat zeggen van die gansche huisgezinnen, die naar den vreemden gaan om daar brood en welstand te vinden ?

't Is al te dikwijls onvoorzichtig, roekeloos.

Zulke zaken zou men maar mogen ondernemen na rijp alles overdacht, en na veel raad gevraagd te hebben !

Hoeveel hebben te laat naar hunne verlatene haardstede gezucht en uitgeroepen : Oost, West thuis best !

Zij zouden willen weêrkeeren hebben, edoch zij hadden er de middelen niet toe ! en stierven verre van alle bloedverwanten, vrienden en kennissen !

En op hun graf komt nimmer een vriendenhand eene bloem neêrleggen, of eene kennis een gebed prevelen !

Zij leefden in dit land als onbekenden, stierven en werden begraven alsof zij niemand toebehoorden !

* * *

Hoeveel zijn er door de uiterste armoede gedwongen geweest den weg van hunne geboorteplaats, al bedelende van deur tot deur, terug in te slaan ?

Arm vertrokken zij, nog armer keerden zij weder !

Zij hadden overal werk gezocht, en het nergens gevonden !

Zij komen weêr, vanwaar zij vertrokken waren, en vinden tot toppunt van ongeluk hunne plaats door anderen ingenomen !

Wat kunnen zij thans beginnen ?

Niets dan armoede lijden !

* * *

Weinigen, zeer weinigen vinden in den vreemde wat zij hoopten ; te weten, fortuin en geluk !

Op de duizend nog niet een !

En die eene, is hij gelukkig, waarlijk gelukkig ?

Neen ! duizendmaal neen ! — Hij blijft er steeds vreemdeling, omringd van onbekenden, aan denwelken hij onverdragelijk schijnt, als rijk geworden zijnde met hunne goederen !

Oost ! West ! thuis best !

Gelukkig den mensch die niet verder wil springen, dan zijne krachten vermogen !

Gelukkig hij, die tevreden is met wat hij heeft, en met wat hij eerlijk kan winnen !

Zulke is niet arm, maar acht zich rijk in 't midden van 't geringe, doch genoegzame, wat hij bezit !

Hij laat aan de rijkende zucht, den dorst naar grootere fortuin, naar uitgestrektere goederen !

Hij is overtuigd dat zulke rijke arm is in 't midden van den overvloed !

X.

Stads- & Provincienieuws

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 21 DECEMBER.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld. 308 koeien en kalveren, 249 vette varkens en 1139 magere varkens, schapen, 4

De *Postrijder* van heden bestaat uit **twee bladen**.

Apotheek. — Zondagsrust.

Zondag zal de Apotheek van M. BROEDERS alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 13 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

De comptante betaling wordt vereischt.

Volksbond St-Maternus.

AFDEELING « LIJFRENTKAS ».

De werkende leden zijn verzocht hunne stortingen voor het jaar 1905 te doen voor 20 Dec.

Na dezen datum zullen er geene stortingen meer ontvangen worden. HET BESTUUR.

AFDEELING « DE MATIGHEIDSVRIENDEN ».

Zondag aanstaande, 10 December, om 4 1/2 ure stipt, Algemeene Vergadering, uitsluitend voor de mannen.

DAGORDE :

1° Voordracht door M. Jos. Leenaers, lid van den Sprekersbond.

2° Trekking van een prachtige tombola.

Vrije ingang voor de leden van den *Volksbond*.

Het Bestuur.

Voor de laatste maal herinneren wij aan onze lezers de schitterende buitengewone vertooning welke de verkleefde meesters van het **Sint-Jozefspatronaat** morgen zondag, om 7 1/2 ure, in de groote zaal de Concordia, ten voordeele van hun werk, zullen geven.

Wij kunnen het met volle zekerheid zeggen : nooit hebben onze medeburgers de gelegenheid gehad zulk aantrekkelijk feest bij te wonen.

De repetities van het schoon drama in 4 bedrijven van M. Henri de Bornier : **La Fille de Roland** zijn opperbest van stapel geloopen, en waarborgen een tooneelkundig feest zooals men tot heden toe nog geen enkel in Tongeren te zien gekregen heeft.

De Meesters van het Patronaat zullen zich

De Erfgenaam van NIEDECK

(1e vervolg).

— Mijnheer de graaf ! klonk het als een jubelkreet uit vader Simmel's mond.

— Wie zijn de heeren, die met ons aan tafel zullen zitten ? vroeg de gravin kort.

— O, mevrouw de gravin ! zéér, zéér deftige heeren : het zijn de notabelen uit de stad. Daar hebt ge de advokaat Barning, zijn vader is zelfs voorzitter van eene rechtbank geweest.... dan de apotheker, een verbazend rijk man, hij heeft dat groote hoekhuis op de markt in eigendom... dan de notaris, wiens moeder zelfs van adel geweest is... de ambtenaar...

— Genoeg, genoeg ! Dat zijn hoogst achtenswaardige personen. Wel, het zal eene eer zijn, samen met hen het middagmaal te gebruiken, en dit zult ge zeker aan de heeren willen zeggen — wij komen onmiddelijk.

Vader Simmel wankelde, als bedronken, de kamer uit. Ademloos kwam hij de eetkamer binnenstormen. Mijnheer de graaf en mevrouw de gravin zullen hier aan tafel komen eten, schreeuwde hij.

Deze woorden vielen als eene bom in het gezelschap. De advocaat werd er rood van, hij sprong op.

— Wacht ten minste nog tien minuten. Ik moet toch eerst toilet maken, nu wij dameshezoek krijgen, riep hij, en vloog de kamer uit.

De andere heeren die niet voor hem onder wilden doen, volgden zijn voorbeeld.

Klaartje dekte intusschen de tafel opnieuw met schoon tafelgoed, er werd zelfs een tuiltje versch geplukt dennegroen en klimopbladen op tafel gezet.

Eindelijk verschenen de heeren weer, thans allen in zondagsch kostuum. De apotheker had over de linkerhand eene handschoen aangetrokken, daar hij een zeeren vinger had en de lapjes, die er om heen gezeten hadden, niet proper genoeg vond. Vol gespannen verwachting stonden allen de hoogegasten af te wachten.

Eindelijk trad de gravin aan den arm van haren echtgenoot de kamer binnen. Zonder hoed en mantel zag hij er nog veel schooner en voornamer uit. De staalblauwe zijde omsloot als gegoten de heerlijke gestalte, en al zag zij er bij nader beschouwing niet meer zoo bijzonder jeugdig uit, het geheel was toch ontegensprekelijk zeer voornaam.

Denzelfden indruk maakte de graaf. Zijne trekken en oogen hadden iets kouds en berekends ; alles verried den diplomaat. Zijn haar was reeds min of meer grijs, zijn snorhaard daarentegen nog gitzwart, wat hem een heel bijzonder belangwekkend voorkomen gaf.

De gravin, die stijver en minder spraakzaam was dan haar echtgenoot, ontdooide echter eenigszins, toen haar tafelbuurman, de advocaat, de schoone vrouw op alle mogelijke manieren het hot begon te maken.

Een paar malen versmolt hij haast van zaligheid, toen mevrouw Melanie op hare onverschillige manier, een zeer klein weinigje met hem begon te koketteeren ; en eer de tafel afgeloopen was, zou ieder gaarne voor haar door het vuur gegaan zijn.

Hoe de hooge gasten heetten en waar zij vandaan kwamen, wist niemand en natuurlijk waagde men het niet er naar te vragen. Dat zij echter in de hoofdstad woonden en zeer intiem aan het hof verkeerden bleek uit alles duidelijk. En niettegenstaande dit alles, waren zij de vriendelijkheid in persoon.

De graaf roemde het eten.

— Het is een waar genot zulke voortreffelijk toebereide spijzen te nuttigen, zegde hij. En daarmee had hij juist de teere, gevoelige plek bij de herbergierster aangeroerd.

Opgeblazen van trots liep zij rond ; en al hare kennissen en geburen, die uit louter nieuwsgierigheid bij haar in de keuken waren gekomen, hoorden niets dan goeds over de beide deftigste en voornaamste aller menschen.

Toen de tafel bijna afgeloopen was, staarde de gravin eensklaps met de grootste opmerkzaamheid naar buiten, waar men het gezicht had op de markt.

Onbemerkt stiet zij haren echtgenoot aan ; er was dan ook iets zeer opmerkelijks te zien. Dwars over het marktplein ging een zeer opvallend gekleed man. Eene kleine, ineengekrompen gedaante, in een schapenvacht gehuld, de harige zijde naar binnen.

Grove hooge laarzen maakten de voeten als misvormd, het hoofd was met eene pelsmuts bedekt, zooals gewoonlijk de knecht van Sint-Nicolaas draagt, wanneer hij in de kinderkamer een bezoek komt alleggen.

Deze vreemde persoonlijkheid liep, met vooruitgestoken hals, zoo snel hij loopen kon, het plein op en neer ; hij schermde met de handen in de lucht, en scheen hardop tegen zichzelven te spreken.

Eenige straatjongens bleven hem grijnzend lachend achterna zien, het moest dus wel een te Angerwies bekend persoon zijn.

De graaf en de gravin wisselden ongemerkt een veelzeggenden blik. Toen nam mevrouw Melanie, als toevallig haar « lorgnet » van fijn bewerkt goud in de hand en zag nogmaals thans echter zeer opvallend, het venster uit ; daarop als verschrikt wees zij met den vinger en riep uit :

— O, God, hoe vreeselijk, daar loopt een zinnelooze !

II.

Er was een verlegen stilzwigen. De advocaat kuchte, de apotheker staarde giegelend strak voor zich, maar toen de notaris het achter zijn servet uitproeste en vader Simmel de breede hand voor den mond drukte om niet eveneens in lachen uit te bersten, toen weerklonk er eensklaps uit aller mond een hartelijk, onbedwingbaar gelach.

De gravin zag hen beurtelings den een na den anderen verwonderd aan en vroeg eindelijk aan haren tafelbuurman :

— Heh ik waarlijk goed gezien, mijnheer de advocaat, is het een zinnelooze ?

— Mevrouw de gravin heeft ten minste het algemeen gedacht uitgesproken, antwoordde hij nog steeds lachende. Eerbied kan echter wel eens beletten, zulks in ronde woorden openlijk uit te spreken.

— Eerbied ? zegde de graaf. Nu vraag ik u, wie is dan die zinnelooze dat hij eerbied zou verlangen, daar hij zich zóó belachelijk maakt.

Weer algemeen gelach, tot dat een der heeren ten laatste zegde :

— Die zinnelooze, daargrinds, is rijksgraaf Willibald von Niedeck, de bezitter van een der rijkste en prachtigste leengoederen van heel Duitschland.

Met een kreet van verbazing zonk de gravin als verpletterd tegen de leuning van haar stoel.

— Vreeselijk ! O ! vreeselijk ! riep zij uit. Dat kan toch niet waar zijn. Als dat schepsel de rijkste en voornaamste adellijke riddergoedsbezitter is, waarom blijft hij dan niet in zijn eigen vertrekken of anders in een gesticht opgesloten ?

De advocaat haalde veelbeteekenend de schouders op, terwijl de graaf in de wijnkaart verdiept scheen.

— Mij dunkt, waarde heeren, zegde de laatste eindelijk, met een innemend glimlachje het gezelschap aanziende, mij dunkt, dat we hier zoo gezellig bij elkaar zitten, dat we dit zoolang mogelijk zullen trachten te rekken.

— Mijn beste vader Simmel, ik zie daar in uwe wijnkaart, dat gij ook « sec » in uwen wijnkelder hebt. Laat eens onmiddellijk eene flesch hovenbrengen en vier andere in het ijs zetten ; ik verzoek den heeren beleefd hen als mijne gasten te mogen beschouwen.

Vader Simmel stond als verstomd tot hij ten laatste, als iemand die zijn geluk niet dragen kan, de deur uitwankelde.

Die twaalf flesschen « sec », die hij in zijnen kelder had liggen, waren hem al zoo lang een nagel aan zijne doodkist.

Hij had ze, jaren geleden, opgedaan bij gelegenheid van de bruiloft van een rijken bierbrouwer, maar kort voor de bruiloft stierf de bruidegom, en nu kon hij dien echten Franschen champagne nergens in den omtrek kwijt geraken.

In wanhoop had Simmel toen het kleine partijke, graaf Willibald von Niedeck aangeboden ; deze had het afgeslagen, en nu kwam daar deze brave, beste graaf, als in een sprookje, en sprak zijn tooverwoord.

Dat was nu iets waar vader Simmel hem ten eeuwigen dage dankbaar voor zou blijven.

En dan de gezichten der heeren, die daar zoo maar op een gewonen werkdag, ineens kosteloos champagne zouden drinken !

De apotheker trapte uit overmaat van vreugd, zijn buurman de teenen haast van de voeten. Er overviel aan de heeren een ware schooljongensvroolijkheid, en toen de graaf ten overvloede nog eene echte Havana-sigaar aanbood, fluisterde de apotheker :

— Jongens, zulk een onthaal vindt men slechts bij vorsten en gekroonde hoofden !

En toen kwam de « sec » en parelde in de glazen, en de graaf zette de kroon op alles door nog een glas te laten brengen en dat voor den « wakkeren huisvader » te laten vullen.

Dit was te veel voor Simmel ; dikke tranen sprongen hem uit de oogen.

Eerst thans vatte de graaf het afgebroken gesprek weer op.

— Als ik mij niet vergis, mijne heeren, dan zegdet gij zooeven, dat die zinnelooze met dien schapenvacht en berenmuts, graaf Willibald von Niedeck was. In de residentie vertelt men de domste en ongeloollijkste dingen van hem, zoo onder andere dat hij over dag slaapt en 's nachts wakker blijft. Maar dat is dan toch in ieder geval gelogen, want nu zien wij hem op klaarlichten dag wandelen.

Ja, maar toch hebt ge gelijk, mijnheer de graaf, riep de notaris opgewonden. Men moet er alleen nog bij weten, dat die Niedecker, zijne liefhebberijen verwisselt, evenals zijne hemden. Nog geen maand geleden leefde hij bij nacht. 's Nachts om twaalf ure gebruikte hij zijn middagmaal, en daarna rende hij het park door.

— 't Is ongehoord ! Hij moet in een gesticht opgesloten worden.

— Ja, en het wordt met den dag erger ! zegde de postbestuurder, onlangs ben ik zelf op Niedeck geweest om persoonlijk eene groote som gelds daarheen te brengen.

— Och, kom, bromde vader Simmel, hij is in 't geheel geen echte graaf.

— Wel, daar stel ik veel belang in, zegde de graaf, zich tot den postbestuurder wendende, en wat hebt ge daar op Niedeck zooal gezien ?

— Om te beginnen, hoogeêerde heer graaf, dacht ik natuurlijk, dat ik den graaf in het kasteel zelf zou vinden. Alle ramen waren verlicht, en ik verwachte zelfs er een groot gezelschap aan te zullen treffen, ofschoon de dienstboden vertellen dat die schatrijke zonderling nooit eene enkele levende ziel bij zich noodigt...

— Och, wel neen, hij koopt nog voor geen vijf centen in Angerwies, bromde Simmel voor zich heen.

— Maar dat is ongehoord ! Dat is ongeoorloofd, riep de gravin uit ; die man heeft toch verplichtingen tegenover de winkeliers.

— Ik dacht dus natuurlijk niet anders, dan dat ik de graaf in een der vele groote, schitterend verlichte zalen zou aantreffen, ging de postbestuurder voort, maar waar denkt ge dat ik hem vond ?

— Nu ; waar dan ?

— In het koetsiershuiske !

— Ongeloofelijk !

— Maar waar, mijnheer de graaf. De koetsier huist nu met zijne familie in de prachtige benedenzalen. Elken avond moet het gansche slot verlicht worden, maar de kamers en zalen zijn alle verlaten, de graaf von Niedeck komt er nimmer.

De graaf schudde het hoofd. Ja, dan moet hij wel totaal krankzinnig zijn. Een mensch met gezond verstand, zou dergelijke dingen niet uitzetten !

— Men moet ten minste veronderstellen dat er iets niet in den haak is, zegde de advocaat lachende.

't Heeft ten minste ook wel iets van krankzinnigheid, dat hij er alleen ter wille van de bedienden een heele stoet edele raspaarden op nahoudt.

— Alleen voor de bedienden ?

— Ja ! De schoone ekwipage rijdt iederen dag alleen voor den koetsier en het verderdienstpersoneel. De graaf zelf draaft altijd te voet achter 't rijtuig aan, door regen en wind, en dit terwijl er in zijnen stal schier plaats te weinig is om al de harddravers te bergen.

— Als hij dan ten minste zijne rijpaarden nog maar u aanbood, mijne heeren, en de Angerwiesensche schooien in de equipage liet uitrijden ! riep de graaf verontweerdigd uit.

(Wordt voortgezet).